

svoji oblasti, iz katere sami poučujejo. — Akoravno je ta knjiga namenjena učiteljiščem, vendar jo morejo tudi gimnazijalci rabiti, kedar jim je v njihovi aritmetiki kaj nejasno, ker je tukaj vse bolj na kratko izraženo.“ —

Ker se je pisatelj toliko žrtvoval, da je sam založil dragi tisek knjige, naj bi ga za veliki njegov trud odškodovali rodoljubi vsaj s tem, da sežejo po knjigi, ki se dobiva pri pisatelju samem v Mariboru v koroškem predmestju šte. 36. in kateri cena je 1 gld.

## Politične stvari.

### Boj pravice zoper krivico.

Liberalna ustavaška stranka se zdaj tako zvija, da bi obdržala gospodstvo čez druge narode avstrijske, da se prav lahko to imenuje „boj za krivico“. Na umetnem temelji zidana po ljudéh, ki v drugih državah so izključeni iz poštenih družeb, vzdržavana in leta 1873. o prvih direktnih volitvah na novo ponarajena stavba ustavakov začela je zeló pokati in razdirati se. Hudo jo strese vsaka sapa, vsak naskok političnih nasprotnikov jo zmajé v temelji. Boljši ljudje te stranke zapuščajo jo, ker vidijo trohljivost ustavaškega „cimpra“, da ne more dolgo več stati; nekaj jih skuša spraviti se z drugimi narodnostmi, le najzagrizeneji nosijo še brune skup, da bi stroheno poslopje podprli, da bi se vzdržalo kar najdalje mogoče.

Tako bojuje se še krivica zoper pravico. Pri pomočkov za tak boj ne devljejo zagrizenci na zlato vago; vse je dobro, da le pomaga, kakor se to godi vselej, kedar gre za kako hudobijo. Bo li tudi zdaj, kakor uže skoro dvajset let, v boji krivica premagala pravico? — bo li zopet politična lažnjiva fraza obveljala proti poštemu izvrševanju ustavnih zakonov? — bodo li narodi avstrijski zopet doživeli to, da naša država ostane polje, na katerem se bodo pristranski politikarji in okorni finančarji svoje pogubne skušnje dalje tirali?!

V tem hipu je težko še uganiti, kak bo konec teh homatij. Ustavaki delajo na vse kripje, da bi se na vrhuncu vzdržali. Skovali so volilnih manifestov na kupe, in vedno in vedno le trobijo po svetu, da je ustava v nevarnosti, če bi njihovi kandidati ne bili izvoljeni. Vsak, kdor se ne tišči njihovega lažnjivega ustavoverstva, je njim sovražnik ustave, je „klerikalec“, „fevdalec“ in „nazadnjak“.

Mnogokrat se je uže zgodilo, da je krivica zadržala pravico, a to ni nikdar dolgo trajalo. Al če krivica tudi le malo časa kraljuje, škoda za celoto in posamesnike je neizmerna — škoda za državo in njene prebivalce. Za to ni treba dokazov navajati, vsaj vsak sam vidi in čuti, koliko škoda so učinili ustavaki le zadajih 6 let avstrijski državi, da krvaví na milijonih in milijonih dolgov, — da prebivalci njeni zdihujejo pod bremenom davkov, komaj še na pol živi, — da o ravnopravnosti narodov ni skor ni sledú ni tirú, — da nezadovoljnost morí večino ljudstev!

Le malo dni še — in videli bomo: ali se Avstrija reši po pravičnih poslancih, ali pa se še bolj pogrezne v peklo ustavaško?

### Mnogovrstne novice.

\* *Kobilice*, po 15 centimetrov dolge, so se prikazale v kraju Zagorelu blizu Rima, kjer setve grozno zdelujejo in celó silijo v hiše. Na gornje Laško pa so nedavno prigrmeli celi oblaki nekíh metuljev, ki so

se posedli po zelenji. Bo li vse te nadloge pregnal „liberalizem“, ki danes vlada blaženo Italijo?

## Popotne črtice.

Spisuje političen sitnež.

(Dalje.)

Ura je bila odbila ravno deset, ko prideva s klanca. Moj prijatelj, v tem kraji bolj izveden od mene, pokaže na levo in reče: „Evo grajščina barona Tofferja!“

In res, tam v znožji gorice in ob kraji gozda pokaže se stolnica Vesteneckovega prijatelja barona Tauffererja, v ljudskem jeziku „Tofferja“. Palača je štirivoglata, posestvo utegne biti lepo, al — „in den öden Fensterhöhlen wohnt das Grauen“, morda tam zvečer si dajo „rendez vous“ — sove. Nekoliko okenj je pa vendar še celih in tudi otvornic še ni veter vseh potrgal in na tla pometal. Zopet znamenje kranjskega nemčurskega plemstva! Zato sem prav naglo razumel, zakaj si je baron „Toffer“ tako prizadeval priti v kranjski deželni odbor za namestnika Dežmanovega. Morda misli na ta način zamašiti prazna okna prvega nadstropja svojega grada, vsaj pa mu ni treba spati v družbi sov in netopirjev, ki se tam po sobah njegovega grada slobodno pojajo in svoje burke uganjajo. Doma je morda celó v nevarnosti, da bi mu miši v krasni bradi gnjezd ne delale ali bi se mu ne zaredili molji v njej.

A vendar, kak krasen je s tega grada razgled na Višnjane! Od tam se vidi „majstu“ v vsi veličastnosti, z zakrpanimi strehami in zapahi ter paži z dilj. Prvi hip se pozná, da takó mesta ni vstvaril Bog, nego naredili in skrpali so ga pradedi sedanjih vrlih Višnjanov, ki o vsaki volitvi tako vitežko stojé za nemčurskega kandidata in potem „likof“ pijo, pa ne za svoj denar.\* Prvo, kar mi pride pri tem na misel, je to, da se spodobi predstaviti se „slavnemu polžu“, a moj prijatelj mi reče, da so ga Višnjani zdaj dali v rejo in odgojo baronu „Tofferju“, toraj bo gotovo pri njem v Ljubljani. Prašati po njem si pa nisva upala, ker nisva marala, da bi nama kdo obleko na životu razprašil, čeravno je bila tega uže pač potrebna po dolgi in prašni poti. Višnjijski „polž“ jim je namreč tako vzvišena žival, da še po nji prašati ne pusté.

Stopiva na „glavni trg“, ker družega ni. Ob desni in levi so hišice z okni popolnoma onim „Tofferjeve“ grajščine podobnimi, le manjša so še; sploh je videti hišam že od zunaj, da v njih ne morejo rasti velikani. Na sredi trga stoji mestna cerkev s precej visokim zvonikom, na katerem je celó ura. Ali uže tukaj se pokaže velik napredek. Po vsem drugem svetu se nahajajo ure navadno z dvema kazalcema, Višnjani ne potrebujejo dveh, eden je zadosti. Morda bodo sčasoma odpravili še tega in ker bo potem tudi ura odveč, tudi uro, kar je popolnoma prav, kajti dandanes uže tako vsak vé, koliko je ura.

Toda tiho, molči, ne zabavljati! Ali ne vidiš tam v lini v cerkveni zid izdolbeni podobe sv. Janeza, ki se vidi po vsem trgu in drži prst na ustih? Ali je niso Višnjani nalašč tu sem postavili za svarilo tujcu, ki še ne vé, da se ne sme zabavljati čez „mesto“ niti prašati po polžu? Rajši idiva memo in poiščiva si kake gostilnice, da nama želodec skupaj ne zleze. V „mestu“ je ni, zunaj njega vé moj prijatelj eno, toraj tje! Daleč

\*) To je bilo do zdaj. Jaz takrat še nisem vedel, da bodo tudi Višnjani po večini spreobrnilo se — sebi in deželi na čast. Slava toraj onim 21 možakom, ki so 30. junija narodno volili!

Pisatelj.